

A person is shown in a dark, moody environment. They are wearing a green jacket and have their right hand wrapped in grey tape. A blue ring is visible on their ring finger. The person's face is partially visible in the background, looking down. The overall atmosphere is mysterious and intense.

De Siddering

MARJA WEST

& HVDH

De siddering

Marja West
HvdH

UITGEVERIJ
VOGELVRJ

Colofon

Eerste uitgave: oktober 2021
Marja West & HvdH

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Machteld Stiling
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8315-413-8
ISBN Paperback: 978-90-8321-570-9

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

*'When you feel the last bit of breath leaving
their body, you're looking into their eyes. A
person in that situation is God!'*

Ted Bundy

Vooraf

Die kleine teringtrut is veel sterker dan hij had kunnen inschatten en lijkt bovendien over meer armen en benen te beschikken dan een normaal mens. Ledematen die ze ook nog eens vliegensvlug bedient, waardoor niet zij maar hij nu op de grond ligt. Vijf minuten geleden wilde hij haar meetrokken het bos in, de wereld voorgoed verlossen van deze dame die avond aan avond door Facebook scrolt op zoek naar een bereidwillige kerel die klaar is om zijn portemonnee voor haar te trekken. *Om welke andere reden biedt ze zich zo openlijk aan?* Maar wat een appeltje-eitje had moeten worden – het strottenhoofd dat knapt, het schokkende lijf als een laatste protest en daarna zijn signatuur in de huid – eindigt in deze beschamende worsteling. Hoe kan het dat zo'n klein vrouwtje tegen zo'n grote kerel als hij op kan?

'Kutwijf!' Met alle kracht die hij in zich heeft probeert hij het tengere geval van zich af te gooien, maar zijn bewegingsvrijheid beperkt zich tot millimeters; zijn benen schoppen zinloos naar links en rechts. De hand op zijn achterhoofd drukt hem nog steviger tegen de grond, zijn neusgaten vullen zich met aarde. Dennennaalden prikken door de dunne T-shirtstof in zijn borst terwijl de vrouw boven op hem de laatste adem uit zijn longen perst. Het breekmesje waarmee

hij zijn handtekening had willen plaatsen, zit in zijn broekzak, een randje opgedroogd bloed op het snijvlak.

‘Met Astrid Greveling,’ hoort hij haar zeggen. Ergens komt die naam hem bekend voor.

‘Ik heb de MHM-killer.’

Niks hoerenmadame dus, een agent. Godver. Hij had het kunnen weten.

‘Nee, burgerarrest,’ hoort hij haar tot zijn verbazing zeggen.

Dan verdwijnen haar woorden naar de achtergrond en verliest hij zijn bewustzijn.

1

Herman als grote kleine jongen

‘Gaat iedereen dood?’ Herman kijkt naar zijn moeder die op het picknickkleed ligt. Hij hijgt een beetje na van het spelen. Aan de overkant van de vijver ligt een uitvaartcentrum, een rij zwarte auto’s met voorop een witte, komt aangereden. Herman staart ernaar.

Ze legt haar boek opzij en kijkt hem verbaasd aan. ‘Waarom vraag je dat?’

Herman haalt zijn schouders op. ‘Dat zei hij.’ Met een gestrekte arm en vinger wijst hij naar een iets oudere jongen die verderop over het klimrek klautert. ‘En dan stuurt God je naar de hemel of naar de hel.’

Er rolt een tennisbal vol hondenkwijl over het kleed, vlak daarna schiet Bobo, hun Yorkshire terriër erachteraan, gevolgd door Peter, zijn broer, die volgend jaar al naar de grote school mag, maar kleiner van stuk is dan zijn jongere broertje.

‘Wil je alsjeblieft ergens anders met die hond gaan spelen?’ vraagt zijn moeder geïrriteerd.

‘Wat is de hemel?’ Herman kijkt Peter na die al wegrennend bijna over Bobo struikelt. ‘Dat rotbeest,’ hoort hij zijn moeder zachtjes zeggen.

Ze veegt wat zand van haar blote benen. ‘Wat zei je?’

'Wat is de hemel?'

Zijn moeder legt haar boek nu weg en gaat op haar rug liggen. 'Dat is de mooiste plek op aarde,' zegt ze.

'En de hel?'

Met haar handen wappert ze een insect weg. 'Dat is de lelijkste plek, daar ga je heen als je niet lief bent voor anderen.'

'En wie is God?'

Zijn moeder geeft hem een tikje op zijn neus. 'God,' zegt ze, 'dat zijn we allemaal.'

Over die woorden moet hij even nadenken. 'Bobo is niet lief,' zegt hij. 'Waarom is hij dan nog niet in de hel?'

Nu draait zijn moeder zich op haar zij. Met haar vingers haalt ze een blaadje uit zijn haar. 'Omdat Bobo leeft. Je gaat alleen maar naar de hel als je dood bent.'

Plotseling geeft ze een klap op haar bovenbeen, plukt ze een dode vlieg van haar handpalm en zegt: 'Zij zijn snel, maar ik ben sneller.'

'En de hemel, moet je daar ook dood voor zijn?' Herman kan zijn ogen niet van het vermoorde insect afhouden.

Zijn moeder lacht. 'Niet altijd,' zegt ze. 'Soms is de hemel op aarde.'

Een tweede, dikke vlieg landt op haar been. Vliegensvlug slaat Herman het beest dood. Bam, dood. Een vreemde siddering trekt door zijn lijf, een lekker gevoel is het, heerlijk zelfs.

'Jij kan het ook. Knap hoor. Je hebt mama gered van een vieze vlieg.' Ze woelt lachend met haar hand door zijn haar.

Hij krabbelt overeind. 'Ja, die is naar de hel,' zegt hij opgewekt. Daarna draait hij zich om en huppelt terug naar de speeltuin.

2

Herman, vier jaar later

Hij opent zijn ogen. Het stripboek, *Superman: The Man of Steel*, is van hem afgegliden en ligt op de grond naast zijn bed. Ergens in huis blaft Bobo. Zijn ogen moeten even wennen aan het felle zonlicht dat tussen de gordijnen door op zijn gezicht valt. In het park tegenover hun huis, bij de vijver, hoort hij stemmen joelen. Eentje ervan herkent hij: Peter. Die is vast met zijn vrienden het water op gegaan in hún rubberboot.

Hermans ogen glijden langs de muur. Zijn vader heeft alles een tijdje geleden opnieuw geverfd: *geel is geen kleur voor een puber*. Hij moet nog steeds wennen aan het donkerblauw. Het groene bord waar hij dode insecten met spelden opgeprikt heeft, hangt weer boven zijn hoofd. 'Zullen we dat niet eens weggooien,' had zijn vader voorgesteld. 'Je doet er toch niets meer mee.'

Herman had geglimlacht, wist zijn vader veel.

Hij komt overeind, rekt zich uit en loopt naar het raam. Peter en zijn vrienden hebben de boot op de kant getrokken en liggen er nu in, hun benen bungelend over de rand. In de tuin naast die van hen zit Bas, zijn buurjongen en klasgenoot, op een campingstoel. Met zijn hand trekt hij gras uit de grond en gooit dat weg.

‘Peter,’ roept zijn moeder vanuit de woonkamer. ‘Laat in godsnaam die hond zijn kop houden!’

Herman trekt het gordijn met een ruk dicht, even later roffelen zijn voeten over de trap treden. Zijn moeder ligt op de bank in de donkere woonkamer. Ondanks de hitte heeft ze een deken over zich heen getrokken. *Van migraine krijg ik koude rillingen* zei ze gisteren.

‘Peter is er niet. Hij is bij de vijver.’

Ze kijkt hem hologisch aan. ‘Wil jij Bobo alsjeblieft naar buiten laten?’ vraagt ze. ‘Ik word helemaal gek van dat beest.’ Haar handen graaien naar het stripje pillen dat op de salontafel ligt.

Het zijn pijnstillers, weet Herman. Hij loopt naar de keuken, waar Bobo tegen een dichte deur staat te blaffen. Een poosje staart hij naar het witte lijfje, dan opent hij de achterdeur. De hond schiet weg.

Terwijl het beest buiten tegen de tuindeur aan springt in een poging te ontsnappen, dondert de rubberboot over de schutting tussen de viooltjes.

‘Wil jij wat water voor me pakken?’ vraagt zijn moeder, als Herman terug is in de woonkamer. Ze reikt hem een glas aan. Er zit een vette afdruk aan de rand, van de Labello met kersensmaak die ze gebruikt om haar droge lippen te verzorgen en een beetje kleur te geven. Met haar andere hand graait ze naar de afstandsbediening om de televisie aan te zetten, zonder geluid omdat de stilte zo fijn is.

Terwijl Herman in de keuken het glas vult, ziet hij Bobo aan de boot snuffelen. Hij draait

de kraan uit en veegt druppels water van het aanrechtblad met de theedoek. Kennelijk heeft Bobo hem zien staan, want hij rent naar de achterdeur en begint weer te blaffen. Het beest wil vast spelen, maar het is Peters hond, niet die van hem.

Dat dunne witte lijfje. Zo schoon als het nu is. Hoe zou het ervanbinnen uitzien? Anders waarschijnlijk. Minder wit.

Herman zet even later het glas water op de salontafel. Zijn moeder kijkt hem vermoeid aan. 'Als ik jou toch niet had,' zegt ze. 'Waar is je broer?' Ze drukt een pil uit de strip.

'Buiten.'

Ze glimlacht. 'Waarom ga jij ook niet lekker buitenspelen?' Met een paar slokjes water neemt ze de pijnstillers in.

Hij haalt zijn schouders op. 'Ik weet het niet.'

Haar bleke hand strijkt langs zijn arm. In de tuin begint Bobo opnieuw te blaffen. 'Kijk anders of Bas thuis is? Misschien verveelt hij zich ook wel.'

Weer haalt Herman zijn schouders op. 'Het is veel te warm.'

Hij duikt in de tweezits en staart een poosje voor zich uit terwijl zijn moeder de zwijgende tv-beelden volgt. Bobo blaft onophoudelijk, met zijn nageltjes krast hij over het houtwerk van de achterdeur.

Zijn moeder zucht en neemt nog een slokje water. Ze zet het glas terug op de salontafel en sluit haar ogen. Herman kijkt naar haar gezicht dat vertrokken is van pijn. 'Word je snel weer beter?' vraagt hij.

Haar ogen gaan weer open, ze kijkt hem aan. 'Natuurlijk,' zegt ze met een geruststellende stem. 'Ik moet gewoon rusten.' Weer klinkt er een zucht, dan trekt ze de deken verder over zich heen. 'Dat rotbeest,' fluistert ze.

Herman staart kort naar de grond. Plotseling komt hij overeind met zijn grote lijf. Zonder iets te zeggen beent hij naar buiten en tilt Bobo op, met één hand, en draait aan het hoofdje met de andere. Het nekje geeft nauwelijks weerstand, na een zachte 'krak' is het eindelijk stil.

Er trekt een siddering langs zijn rug. Wat is dat? Hij voelt zich sterk en machtig nu. Alsof hij een God is die beschikt over leven en dood.

Hij gaat rechtop staan en ademt een paar keer diep in en uit. Het is gedaan. Zo simpel was het. Met het slappe lijkje in zijn hand loopt hij de keuken in. Op het aanrecht wikkelt hij Bobo voorzichtig in een oude theedoek. Glimlachend kijkt hij naar het pakketje, vanuit de woonkamer hoort hij het lichte gesnurk van zijn moeder.

De hond speelde graag bij de vijver. Langs de rand is de grond drassig, zelfs nu, midden in de zomer. Hij pakt een opscheplepel uit de la.

Terwijl Herman natte grond wegscheept, hoort hij kinderen in de speeltuin spelen. Niemand ziet hem hier, achter de struiken. Een heel eind verderop is Peter met zijn vrienden aan het voetballen. Herman drukt het pakketje in de grond en terwijl hij het overdekt met aarde, voelt hij dat hij bekeken wordt en kijkt op. Aan de overkant, bij het uitvaartcentrum, staat een

meisje, misschien iets jonger dan hij, in een zwart jurkje. Ze staart naar hem. 'Astrid,' hoort hij een man roepen. Het meisje keert zich om en rent weg.

Herman spoelt de lepel af in het water en komt overeind. Als hij voorbij de voetballende jongens loopt en even later de speeltuin passeert, heeft niemand oog voor hem.

Terug in de keuken legt hij de lepel bij de afwas. Dan gaat hij de woonkamer binnen. Zijn moeder slaapt nog steeds. Haar gezicht is niet langer vertrokken, het lijkt eerder alsof ze een fijne droom heeft.

Het is goed zo.

Eenmaal weer op zijn kamer pakt hij het stripboek van de grond en zoekt de bladzijde waar hij was gebleven. Is hij ook een soort superman? In ieder geval heeft het voordelen zo groot en sterk te zijn, dat is zeker.

3

Astrid als klein meisje

‘Astrid!’

Het meisje keert zich van de vijver af en rent naar haar vader.

‘Meekomen,’ zegt hij. Met zijn hand dwingt hij haar het gebouw in te lopen waar de grafkist van haar moeder staat. Ze wil niet naar binnen, maar haar vader spreek je nou eenmaal niet tegen. Terwijl Astrid door de gang loopt, veegt ze opkomende tranen weg en zet ze haar tanden in haar onderlip om te voorkomen dat ze gaat huilen. Er verschijnt een rimpel tussen haar wenkbrauwen.

Ze wandelt naast haar vader richting het geroezemoes dat uit een van de ruimtes komt. Haar oom staat bij de deur aan een hoog tafeltje en schrijft iets in een opengeslagen boek. Als ze hem passeren kijkt hij op. Er staan ook tranen in zijn ogen.

‘Ik vind het zo erg,’ zegt hij. ‘Ook voor de kleine.’ Hij geeft een knikje haar kant op. ‘Zo’n kind heeft toch een moeder nodig?’

‘Kennelijk vond die van niet.’ Haar vaders stem klinkt nors. Weer belandt zijn hand op haar rug, Astrid struikelt bijna het zaaltje in. Aan de zijwand staat een lange tafel die door een paar meisjes wordt gevuld met opgestapelde koffiekopjes. Groepjes mensen van wie ze sommigen

herkent klitten fluisterend bij elkaar. Een paar kijken haar richting op, hier en daar klinkt een zacht gefluister.

Vlak naast de deur, in een nis, staat een geopende kist. Parelwitte stof poft over de rand. Astrid wendt haar gezicht af. Terwijl ze door de ruimte loopt, voelt ze hoe blikken haar volgen. Uiteindelijk gaat ze op een krukje zitten dat tegen de muur aan staat. Haar ogen houdt ze strak op de grond gericht, totdat een mannenstem zegt dat het tijd is.

Astrid zit vooraan, half gedraaid op een stoel. Ze leunt met haar arm op de rugleuning. Er komen mannen in politie-uniform binnen die achteraan plaatsnemen. Het zijn haar vaders collega's. Een paar herkent ze, de meesten niet.

Een vrouw op de rij achter haar die ze weleens 's middags met haar moeder in de woonkamer had aangetroffen als ze uit school kwam – een geopende fles witte wijn en twee glazen tussen hen in op tafel – legt een hand op haar onderarm.

'Het spijt me voor je, ik heb echt geprobeerd...'

'Ga recht zitten.' Ruw wordt ze door haar vader in de juiste positie gedrukt: met haar gezicht naar het podium waarop de kist staat, die nu gesloten is. Een man in een zwart pak legt er gele tulpen bij en strijkt daarna het lint dat aan de bos zit, recht. *Eindelijk rust* leest ze.

De muziek begint te spelen en ze herkent het nummer: *Viva la Vida* van *Coldplay*.

Als het geluid een paar minuten later wegsterft, loopt de man die eerder tulpen op

haar moeders kist legde naar de microfoon en zegt: 'Er is kort gelegenheid om iets te zeggen. Is er iemand die ik het woord mag geven?'

Achter haar klinken voetstappen. Een vrouw die ze nooit eerder zag klimt via drie treetjes het podium op en gaat achter de microfoon staan. 'Ik ken Elise van de zelfhulpgroep,' begint ze, haar stem galmt door de ruimte.

Astrid ziet haar vaders nekspieren aanspannen, zijn lippen trekken weg in een strakke streep.

'Ik...' de vrouw lijkt te stikken in haar woorden. De man in het zwart reikt haar een glas water aan, ze neemt een slok. Ze bedankt hem met een knikje en gaat verder: 'Ik heb de telefoon niet opgenomen,' zegt ze hoofdschuddend. 'Misschien...' weer stopt ze met praten, dit keer om hulpeloos rond te kijken.

Een paar mensen gaan verzitten, her en der klinkt wat gekuch en geschuifel.

Astrid ziet haar vader met een kort gebaar aangeven dat de vrouw weggehaald moet worden en even later begeleidt de man in het zwart haar het podium af. Opnieuw wordt er muziek aangezet, deze keer herkent ze de melodie niet.

De vrouw achter haar legt een hand op haar vaders schouder en buigt naar voren: 'Ik had haar kunnen helpen, als...'

Met een korte ruk trekt hij zijn schouder onder haar aanraking vandaan. 'Niemand kon Elise helpen, ik niet, haar dochter niet en jij al zeker niet,' sist hij haar toe. Na zijn uitval werpt

hij kort een blik op Astrid en zegt dan: 'Het is
maar goed dat je op mij lijkt.'

4

Astrid, vier jaar later

‘Kijk je tegenstander aan!’ schreeuwt de trainer.
‘Doorgaan, kom op!’

Astrid tipt op haar voeten heen en weer terwijl ze haar in bokshandschoenen gestoken handen in positie houdt. Haar huid is nat en gloeit van inspanning.

De oudere jongen tegenover haar laat plotseling zijn handen zakken. ‘Vergeet het maar, coach. Ik vecht niet tegen kleine meisjes.’ Hij draait zich om en stapt tussen de touwen door de boksring uit.

Zonder erbij na te denken springt Astrid achter hem aan. Hij buigt net op tijd zijn hoofd af, waardoor haar vuist langs zijn wang scheert.

‘Jezus, trut. Rot op.’ Terwijl hij van haar wegloopt trekt hij zijn bokshandschoenen uit. ‘Ga korfballen!’ schreeuwt hij voordat hij in de kleedkamers verdwijnt.

De coach kijkt haar met een veelzeggende blik aan. ‘Vechten doe je in de ring, Astrid. Nooit daarbuiten.’

‘Sorry,’ zegt ze

Astrid smijt de bokshandschoenen in een hoek, haar korte haar piekt door het zweet. Plotseling stromen de tranen over haar gezicht, ze laat zich tegen de muur op de vloer zakken. De coach stapt nu ook uit de ring en zakt voor

haar op zijn knieën. 'Ga jij je nou inderdaad gedragen als een klein meisje?' vraagt hij.

Dat laat ze zich niet zeggen. Met een woest gebaar veegt ze haar tranen weg.

'Wat is hier aan de hand?'

Ze had haar vader niet binnen zien komen. Hij loopt nog in zijn sportkleden en heeft een handdoek om zijn nek.

Astrid komt overeind en beent met driftige passen langs hem heen, de deur van de vrouwenkleedkamer klapt achter haar dicht. Zonder zich uit te kleden loopt ze richting de douches en draait de koude kraan open. Pas als haar hele lijf rilt, mengt ze er wat warm water bij. Daarna stroopt ze de kleding van haar natte huid.

Als Astrid 's avonds tegenover haar vader aan de eettafel zit met tussen hen in een opengeslagen pizzadoos met koud geworden punten, zwijgt ze nog steeds. Kauwend staart ze in het niets. Ze had inderdaad beter op tennis kunnen zitten, of op dat godvergeten korfbal.

Haar vader gooit een harde korst terug in de doos. 'Die meiden bij jou op school wijken niet voor tranen.'

Even laat ze zijn woorden op zich inwerken. Dan herhaalt Astrid toonloos de woorden van haar coach: 'Vechten doe je in de ring.'

Abrupt schuift haar vader zijn stoel naar achteren en staat op om een flesje bier uit de koelkast te halen. Met een opener wipt hij de dop ervan af. Eenmaal terug aan tafel neemt hij een paar flinke slokken, daarna belandt het flesje

met een klap op tafel. 'Je weet hoe het eindigt als je niet leert om voor jezelf op te komen,' zegt hij.

Astrid schuift haar stoel naar achteren. 'Mama wilde dood omdat ze ongelukkig was. Dat is heel wat anders.'

'Omdat ze zich ongelukkig liet maken.' Haar vader pakt een nieuwe punt uit de doos en neemt een hap.

'Ja wat wil je nou? Dat ik Sanne een rechtse geef bij de lockers?' valt ze naar hem uit.

Hij buigt zich over de tafel en kijkt haar met toegeknepen ogen aan. 'Je moet nooit zelf beginnen,' zegt hij. 'Maar uit verdediging gelden er heel andere regels. Dus zorg ervoor dat die andere de eerste klap geeft, dan mag je daarna doen wat je maar wil.'

Vol ongeloof staart ze hem aan. 'Is dat wat ze jullie leren op de politieacademie?' vraagt ze.

Hij gaat weer recht zitten. 'Nee,' zegt hij. 'Dat leer je in het veld. Het is de realiteit van de praktijk.'

5

Herman, 16 jaar

Herman klapt zijn lockerdeur dicht. Amper een meter verderop staat een tenger meisje met kort haar hem dom aan te gapen. Het Latijnse boek glijdt onder zijn arm vandaan op de grond. Als Herman het heeft opgepakt en vervolgens in haar richting loopt, ziet hij hoe ze zich vliegensvlug uit de voeten maakt. Wat een vreemd kind.

Verderop komt Sanne aangelopen, omringd door vriendinnen. Met een hoofdbeweging schudt ze haar lange blonde haar naar achteren. Het spijkerrokje dat ze vandaag draagt is zo kort dat het ternauwernood haar slipje verbergt. Als ze in zijn buurt bukt om iets onduidelijks van de grond te pakken, ziet hij een randje roze kant dat een string verraadts boven de band van haar rokje uitsteken. Hij doet zijn locker op slot.

'*Veni vidi vici!*' Met een klap belandt de hand van zijn vriend Bas op zijn schouder en blijft daar liggen. 'Ik kwam, ik zag, ik overwon! Mijn god, wat een lekker wijf. Zal ik d'r mee uit vragen?'

'Dat wordt dan *veni vidi klappie*.' Herman schiet in de lach om zijn eigen woorden. 'No way dat Mick het pikt als jij zijn vriendin probeert te neuken.'

Bas fronst zijn wenkbrauwen. 'Wie heeft het hier nou over neuken? Ik wilde eens beginnen met een filmpje.'

‘Abeltje! Zal ze leuk vinden.’

‘Veni vidi neukie!’ roept Bas net iets te hard als Sanne voorbijkomt.

Een paar mensen in de gang draaien hun hoofd om, maar zij keurt hun geen blik waardig. Bas grijpt naar zijn kruis en maakt heupbewegingen haar kant op.

Alsof ze voelt wat er achter haar gebeurt draait ze zich plotseling om. ‘Had je wat, sukkel?’

‘Ik had jeuk,’ grijnst hij.

‘Wil je dat ik even help krabben?’ vraagt Sanne met een spottend glimlachje rond haar lippen en ze loopt al naar hem toe.

‘Neu, ik red me wel.’ Een rode kleur trekt vanuit Bas’ nek omhoog en hij deinst achteruit.

‘Je doet alles met de hand zeker?’ Haar vriendinnen beginnen te lachen. Dan buigt ze zich voorover naar de twee jongens toe, alsof ze kleine kinderen zijn – en dat terwijl Herman ondanks zijn leeftijd groter is dan zij. Het topje dat ze draagt valt een stukje open, welvingen welven hun tegemoet. ‘Gaan jullie het samen redden, kleuters?’ vraag ze met een lief stemmetje.

‘In welk lokaal moeten we eigenlijk zijn?’ vraagt Bas aan zijn vriend, in een poging haar te negeren.

‘In 21,’ zegt Herman. Ook hij probeert Sanne te negeren, maar kan zijn blik niet van haar afhouden. Met dat hoge blonde haar en die palen van hakken – rode met glitters – is ze toch bijna net zo groot als hij. Samen torenen ze boven iedereen in de gang uit. Haar uiterlijk roept een hartgrondige weerzin in hem op en maakt hem

razend. En dan die arrogante kop er nog bij. 'Kutwif,' zegt hij. Herman draait zich om en loopt weg.

'Oei, wat een vies woord,' roept ze hem lachend achterna. 'Ik schrik ervan.'

Als antwoord geeft hij een trap tegen een lockerdeurtje dat openstaat. Het metalen geluid eechoot door de gang. 'Waarom vind jij die hoer zo leuk?' vraagt Herman aan Bas, als die weer naast hem loopt.

Bas wordt weer rood. Schouderophalend zegt hij: 'Gewoon. Welke jongen vindt haar nou niet leuk?'

Herman blijft staan. Over zijn schouder kijkt hij naar Sanne die, aan het gegiechel van haar vriendinnen te horen, een nieuw slachtoffer heeft gevonden. Ditmaal gaat het om een jongen uit de brugklas.

'Maar misschien kan ik beter zoiets meenemen naar de film.' Bas knikt richting het vreemde, kortharige meisje dat eerder bij de lockers stond en verderop als laatste een klaslokaal inloopt. 'Ze lijkt me een stuk veiliger.'

'Doe wat je niet laten kan,' antwoordt Herman.

Onder de les staart hij gedachteloos naar buiten. Het grasveld voor het lokaal is bezaaid met paardenbloemen. Een jongen komt voorbijlopen met zijn fiets aan de hand, zijn schooltas slingert aan het stuur.

'Herman?'

Hij kijkt op, stof danst in de binnenvallende zonnestralen.

‘Weet jij het antwoord?’ vraagt de docente terwijl ze haar bril met een vinger recht op haar neus zet.

Achteloos haalt hij zijn schouders op. Wat interesseert hem het nou wat die oude taart op het bord kalkt?

‘Beter zo,’ zegt ze. Met haar hand wijst ze de Latijnse woorden op het bord een voor een aan. ‘*Melius hoc modo*. Dat betekent: beter zo.’

Herman is verrast door de melodieuze klank: me-li-us hoc mo-do.

Het krijtje krast voor de zoveelste keer over het bord voor opnieuw een nieuwe Latijnse kreet. ‘Schrijven jullie allemaal mee?’ vraagt ze.

Hermans blik gaat als vanzelf weer naar buiten. Een groep brugpiepers legt uit karton geknipte bloemen in alle kleuren op het grasveld. Hij kent die proef: ze moeten kijken welke kleur de meeste insecten aantrekt.

‘Wie?’ schalt de stem van de docente door de klas.

Het meisje naast hem steekt haar hand op. ‘Achteraf gedacht?’ vraagt ze aarzelend.

De docente knikt. ‘Helemaal goed.’ Ze draait zich weer richting het bord en begint te schrijven. ‘En dit?’ vraagt ze in het algemeen als ze een punt achter de laatste letter zet.

‘Heb jij een pen voor me,’ fluistert het meisje.

Herman opent zijn etui. Onderin ligt het breekmesje dat hij volgens de lijst die hij van school kreeg moest aanschaffen. Een vlijmscherp exemplaar is het, waarvan hij nog steeds niet weet wat hij ermee moet. Waarom zeggen ze dat

er niet bij? Hij pakt een pen en geeft die aan zijn buurvrouw.

Buiten schuift een wolk voor de zon.

De gang is bijna leeg als Herman zijn locker opent. Het laatste lesuur is begonnen, de meeste leerlingen zijn inmiddels al naar huis. 'Melius hoc modo,' zegt hij zachtjes. Hij trekt een paar boeken uit zijn schooltas, zijn etui valt op de grond. Herman zakt door zijn knieën en graait pennen en potloden bij elkaar. Als laatste pakt hij het breekmesje van de vloer en steekt het in zijn broekzak. Dan komt hij overeind. Melius hoc modo, zingt het door zijn hoofd – *beter zo, het is veel beter zo*. 'Doe iets goeds met je leven,' zei zijn moeder gisteren nog. Wat is goed? Glimlachend sluit hij het deurtje.

'Ga je mee?' Bas, die in het fietsenhok op hem staat te wachten, slingert een been over zijn stang en blijft met twee voeten op de grond aan weerszijden van zijn fiets, staan.

Herman tikt zijn peuk weg. 'Ik moet nog even naar de rector,' zegt hij. 'Vanwege die trap tegen de lockers.' Het is een leugen, maar in liefde en oorlog is dat geoorloofd, weet hij tegenwoordig. Je leert best veel op het gymnasium.

'Heeft hij het gezien?' Bas trekt een ongelovig gezicht. 'Hoe dan?'

Herman knikt. 'Lang leve de bewakingscamera's.'

'Jezus, die krenge staan tegenwoordig ook overal.' Bas zet zijn linkervoet op de trapper. 'Fietsen we morgen samen naar school?'

Herman knikt. 'Goed plan.' Hij slingert zijn schooltas over zijn schouder. Bas rijdt met losse handen weg, af en toe wiebelt zijn voorwiel gevaarlijk.

Als hij uit het zicht is, zet Herman zijn tas weer op de bagagedrager. De laatste les is nog bezig. Op het schoolplein staan her en der clubjes leerlingen bij elkaar te roken of te praten, maar het is lang niet zo druk als in de pauze. Hij haalt zijn fiets van het slot en neemt zich voor nog twintig minuten te wachten. Dan is ook het laatste uur afgelopen. Weer haalt hij een sigaret tevoorschijn en steekt die aan om hem daarna achteloos tussen zijn lippen te laten bungelen terwijl hij met één hand door zijn tas graait, alsof hij iets zoekt. Het had niet hoeven, niemand heeft aandacht voor hem. Het is alsof hij een struik is die wegvalt in de aanplant.

Als eindelijk de bel klinkt, kan Herman nauwelijks een glimlach onderdrukken. Het gaat gebeuren, een groots moment. Rustig haalt hij zijn fiets uit het rek. De eerste leerlingen stromen naar buiten en lopen richting het fietsenhok. Tussen zijn wimpers door kijkt hij naar de meute, totdat zijn blik op die twee lange bruine benen valt waarvan de voeten in rode naaldhakken gestoken zijn. Opnieuw doorzoekt hij zijn tas naar niets om zich een houding te geven.

De drie meisjes passeren hem en pakken een rek verder hun fiets. 'Mick wil vanavond naar *Orion*,' hoort Herman Sanne zeggen. 'Gaan jullie?'

'Nee, ik heb huisarrest.'

‘Ik weet het nog niet, misschien.’

In zijn ooghoek ziet hij hen naast elkaar wegfietsen. Rustig trapt hij zijn peuk uit, trekt de snelbinders over zijn tas, gooit zijn been over de bagagedrager en rijdt achter hen aan.

De drie fietsen zo’n dertig meter voor hem. Opeens geeft Sanne een van haar vriendinnen een vriendschappelijke duw – hij hoort hen lachen – waarna het meisje afslaat. De andere twee fietsen een poosje al pratend naast elkaar verder. Herman probeert hun tempo aan te houden, zonder dat het opvalt. Hij kijkt veel om zich heen, alsof hij interesse heeft in de natuur. Even later slaat ook het andere meisje af en fietst alleen Sanne nog voor hem. Juist. Precies. Dit is een goede plek. Hier zie je bijna nooit iemand.

Als ze de hoek omgaat en richting de bosrand rijdt, trekt hij een sprintje totdat hij naast haar fietst. ‘Hallo Sanne.’

Ze kijkt hem aan. ‘Wat doe jij hier? Donder op, sukkel.’

‘Ik woon verderop, bij de vijver,’ zegt hij rustig en hij blikt voor de zekerheid nog eens om zich heen. Is er iemand in de buurt? Nee niets, niemand.

Ze gaat een beetje sneller fietsen, maar met twee slagen is hij weer bij haar.

‘Jezus. Als je me niet met rust laat, dan vraag ik Mick of hij...’

Plotseling leunt hij naar haar toe, geeft haar een harde duw en gaat vol op zijn rem staan. Sanne dondert op de grond – haar slipje is

inderdaad roze, ziet hij, als ze wijdbeens op het gras ligt. 'Of hij wat?' vraagt hij lachend.

'Ben je helemaal gek geworden of zo?' Ze gaat staan en slaat het zand van haar benen, maar nog voor ze goed en wel haar fiets kan pakken, geeft hij het meisje opnieuw een harde duw. 'Of Mick wat, Sanne?' vraagt hij nogmaals, dit keer een stukje luider. Hij laat zijn eigen fiets naast die van haar op de bosgrond vallen. 'Nou?'

Die arrogante kop heeft ze nu niet meer, haar ogen staan niet langer spottend, maar zijn gevuld met angst. In een poging bij hem vandaan te komen, struikelt ze half over haar eigen benen. Hij voelt zich sterker dan ooit, grijpt het lange blonde haar vast en sleurt het meisje verder het bos in.

'Laat me los,' schreeuwt ze. 'Je doet me pijn. Help.'

'Welnee,' zegt hij. 'Jij weet helemaal niet wat pijn is.'

'Help!' schreeuwt ze nog een keer.

'Hellup,' doet hij haar na met een zeikerig stemmetje. 'O, hellup me nou toch.' Hij duwt haar tegen de grond, gaat boven op haar zitten en zucht diep. 'Wat wil je nou, Sanne? Met je grote bek.'

Haar mascara is uitgelopen door de tranen, natte zwarte strepen glinsteren op haar gezicht. 'Alsjeblieft,' zegt ze. 'Het was maar een grapje. Ik bedoelde het niet zo.'

'Nee, natuurlijk, niet. Ik bedoel het ook niet zo. Maar weet je Sanne, soms is het gewoon beter voor alles en iedereen als iemand er niet meer is.' Hij zet zijn duimen in de holte van haar nek.

Het meisje onder hem probeert zich uit alle macht los te worstelen.

‘Kom nou. Werk een beetje mee,’ zegt hij. ‘Ik heb nog huiswerk te doen, Latijn.’

De geluiden die uit haar keel komen zijn nietszeggend. Terwijl hij de druk verhoogt, staart hij naar een randje van haar eveneens roze behaaije dat boven haar topje uitpiept. Net zoals vanmiddag, op school, doet de aanblik hem helemaal niks – haar steeds blauwer wordende gezicht echter des te meer. Hij knijpt en knijpt, met alles wat hij heeft. En dat is veel, hij voelt het. Iets geeft hem een enorme kracht.

Het gespartel wordt al snel minder en na nog wat extra druk, waarbij zijn handen zelfs een beetje pijn gaan doen, stopt Sanne met tegenstribbelen en wordt haar lichaam slap. Meteen trekt weer die siddering door zijn lijf, dat gevoel van intens goddelijk genot. Het is een gevoel van macht, beseft hij. Wie macht heeft over de dood, heeft macht over het leven.

Hij houdt haar nog even vast, voor de zekerheid, en laat dan voorzichtig los. ‘Goed zo. Was dat nou zo moeilijk?’ vraagt hij aan het levenloze meisje.

Hij pakt het breekmesje uit zijn achterzak. Bij de lockers kreeg hij het idee zichzelf te vereeuwigen op een manier die niemand ooit zal begrijpen. Is dat niet prachtig? Hij breekt het eerste mesje af en stopt dat terug in zijn broekzak. Dan krast hij met vaste hand drie rommelige letters in de nog warme roze huid van Sannes borst: MHM.

Als Herman even later fluitend op zijn fiets

verder rijdt is de zon weer achter de wolken
vandaan gekomen. Het leven is pas echt goed
als hij de mensheid kan helpen, besluit hij. Als
hij betekenis heeft. Dat is nou iets waar hij echt
van kan genieten.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=de-siddering>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu — en op verhuizers en erfgenamen — heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is 'lezen' een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertainment.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ